

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 549: Cần Dựa Trên Sự Giác Ngộ Mà Giảng Về Chữ ‘Phi’, Chữ ‘Thị Danh’. Mục Đích Cốt Yếu Là Để Xả Bỏ Căn Bệnh Dính Mắc Vào Tướng, Chứ Hoàn Toàn Chẳng Phải Là Phá Hoại Đi Sự Tướng Ấy

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 047)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Cần dựa trên sự giác ngộ mà giảng về chữ ‘phi’, chữ ‘thị danh’. Mục đích cốt yếu là để xả bỏ căn bệnh dính mắc vào tướng, chứ hoàn toàn chẳng phải là phá hoại đi sự tướng ấy.】

Chẳng có phá hoại hết thấy hiện tướng. Phật dạy chúng ta ly tướng, không phải là lìa bỏ sự tướng; Phật dạy chúng ta lìa hết thấy danh tướng, cũng không phải là đem vứt bỏ hết những danh từ thuật ngữ này; Phật dạy chúng ta lìa ngôn thuyết tướng, không phải là bảo chúng ta suốt từ sáng đến tối không nói chuyện, không phải vậy. Lìa là lìa cái gì? Là lìa cái chấp trước tướng ở trong tâm, lìa cái thứ này; những sự tướng bày ra trước mắt kia chẳng hề chướng ngại gì cả. Trên kinh Hoa Nghiêm giảng rất rõ ràng: “Lý sự vô ngại, Sự sự vô ngại”, không hề chướng ngại. Tánh chẳng ngại tướng, tướng cũng chẳng ngại tánh, đây là Lý sự vô ngại ; chẳng những tánh tướng vô ngại, mà tướng với tướng cũng không có chướng ngại, đó gọi là Sự sự vô ngại.

Chướng ngại nằm ở đâu? Chướng ngại nằm ngay nơi vọng tướng, phân biệt, chấp trước ở trong tâm của bạn, từ nơi đó mà nảy sinh chướng ngại. Do đây có thể biết, lìa bỏ được vọng tướng, phân biệt, chấp trước ở trong tâm thì thiên hạ thái bình, chẳng còn chuyện gì nữa cả. Chư Phật Bồ Tát thị hiện ở nhân gian chúng ta, vừa rồi đã nói, các Ngài dung hòa thành một khối với đời sống của chúng ta, cũng hòa nhập hoàn toàn với thói quen sinh hoạt của chúng ta. Chúng ta thì nơi nơi đều có chướng ngại, các Ngài thì chón chón đều vô ngại. Về mặt đời sống sinh hoạt thì hoàn toàn không có gì khác biệt, thế nhưng ở trong tâm thì lại hoàn toàn khác hẳn. Tâm của các Ngài là thanh tịnh, một vọng niệm cũng đều không có.

Tâm của chúng ta không thanh tịnh, cứ chạy theo cảnh giới bên ngoài mà khởi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, tham, sân, si, mạn, lo được lo mất, dính mắc vào những thứ này, ưu lo vướng bận, tự mình chuốc lấy đau khổ. Vốn dĩ bạn không có khổ, đều là tự mình rước lấy; vốn dĩ bạn không có bệnh, bệnh cũng là tự mình chuốc vào, thật là oan uổng! Phật dạy chúng ta, chúng ta chỉ cần đem cái bệnh “trước tướng” gột bỏ đi, thì cảnh giới bên ngoài tự nhiên sẽ sự sự vô ngại ; cho nên chẳng cần phải phá hoại cảnh giới tướng ở bên ngoài, đâu có cần thiết.